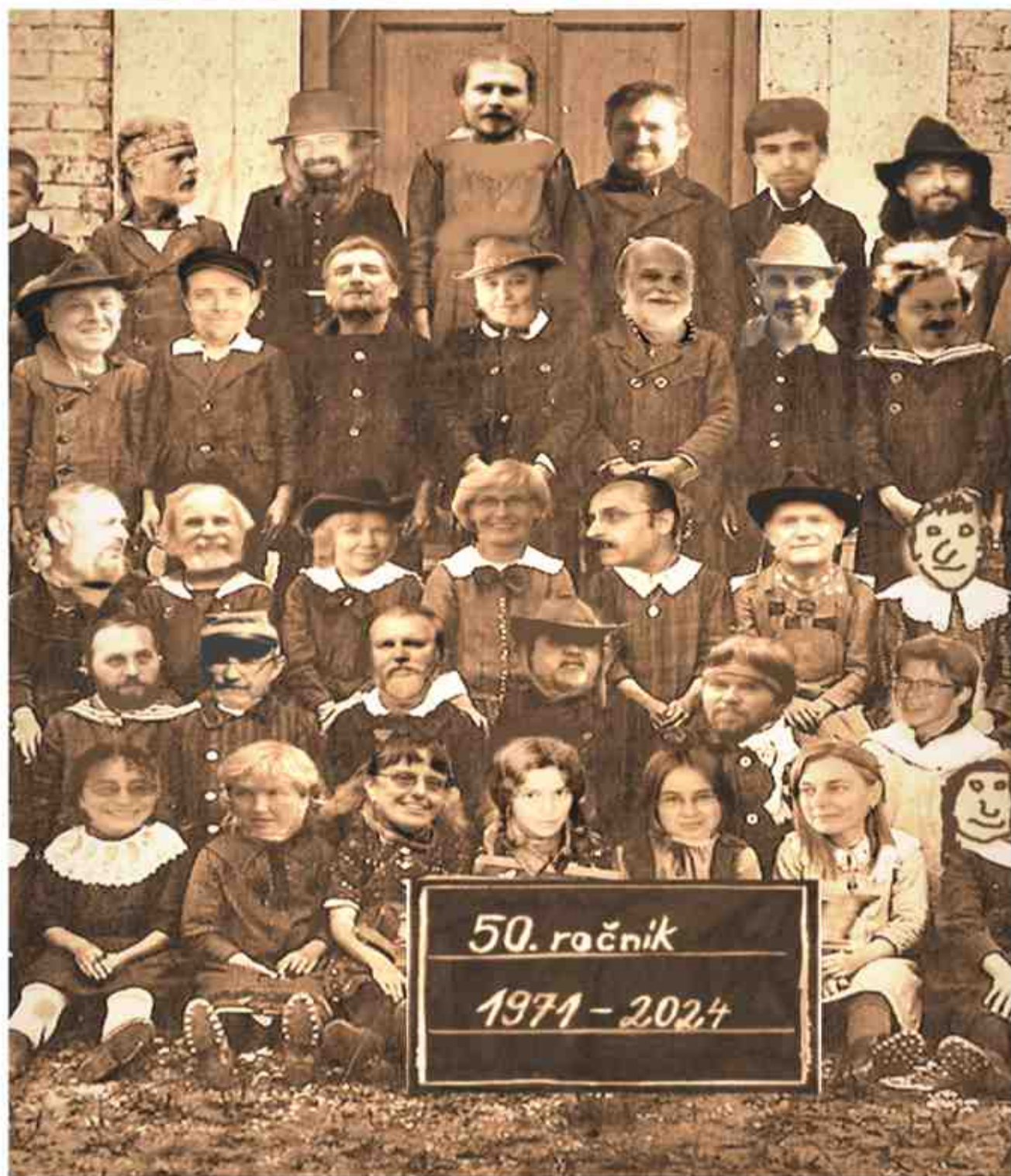

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Pochmýhl

Na stupátku motoráku s se na okamžik zastavil a nabral do očí barvy podzimu a do plic svěží vzduch. Pak se s kapkou frajeřiny odrazil a seskočil do šterku nástupiště. Trochu mu z toho ruplo v koleně a báglik mu dal milosrdnou herdu do zad, aby si srovnal v hlavě, že doba, kdy tady tak vystupoval zamlada, už patří do minulého století. V duchu si vynadal do zvířat, které se pasou v poli a nejsou to lvi.

Motorák zavrčel, písknul a vydal se po listím zbarvených glajzách dál do hor.

Ještě stačil zamávat na pěknou průvodčí, se kterou si cestou docela hezky popovídal a která mu v téměř prázdném vagonku věnovala své volné chvílky. Naprášila mu na sebe kde co, v jakém je narozena znamení a dokonce, že je i nezadaná. Slíbil ji, že tudy zase brzy pojede a že se na ni těší a pustil ji z hlavy. Inu – krása lovu beze zbraní.

Rozhlédl se po zastávce a pohled mu zjhl, opršelá cedule s nápisem Pochmýhl, stráň zarostlá lesem s vykukujícími skalkami a břidlicovým lomíkem se svažovala přes štreku k balvanům ve zlatonosné říčce. Trošku to tu rušila nová betonová lávka, tu starou si před pár lety odnesla velická voda.

Hlavou mu problesklo už pokolikáté? - aby se vzápětí objevil dovětek ještě? Ale mávl nad tím rukou, že poprvé ještě neměl ani občanku a dál se uvidí. A vykročil přes lávku ku vsi. Kolem opuštěné textilky s vydrancovanou vodní elektrárnou se vydal podél náhonu ke starému tábořišti.

Chvíli zaváhal nad volbou cesty, ta hezčí vedla přes brod a dnes teplo vypadá fakt jinak. Ale po chvíli už sundával kanadky, svázal si je tkaničkami, hodil kolem krku a vykročil do studeného proudu plného kluzkých kamenů.

Tady všechny cesty stejně vedou k Věskovi do hospůdky. Ta stála na kraji další vsi těsně u vody. Za povodní měla namále, ale síla vody se tenkrát vybila na řopíku z první republiky a trochu pocuchanou hospodu nechala stát.

Majitel hospody byl solitér a bohém, občas sochal, vyřezával, maloval a pořádal v šenku výstavy. Vypadal jako zapomenutý hipísák. Mezi místní moc nezapadal a ani jej to zvlášť nemrzelo, jeho klientela dojížděla odjinud.

Těšil se na něj a zároveň věděl, že jej tentokrát maličko zarmoutí. Vídávali se tak dvakrát do roka a pokaždé jej vítal stejnou větou. To jsi Ty? A zase s jinou ženskou? A oba se těšili, jak „ta ženská“ zareaguje. Fakt jako malí. A že těch bab za ty roky už se nasbíralo...

Něco z nedalekých lázní Studánka, kam si roky jezdil užívat indiánské léto v Altvatergebirge, něco z vandříků a toulek s kamarády. Některé byly jenom kamarádky, některé kamarádky s výhodami a taky opravdické Lásenky...

Studená voda u kolen mu připomněla Zdeničku, kamarádku, Lásenku a zase kamarádku. Tenkrát ji při brodění ve vodě málem trefilo, ale tvrdí, že od té doby se jí ztratily křečové žíly – nafurt.

Zato Leňa proběhla tenkrát vodou jako srna, štíhlá s hnědou střapatou hlavou a Věskovi kontrovala, že je nejen nová, ale ze všech nejkrásnější. Asi fakt byla.

Hospůdka už byla na dohled. Prosmykl se do lokálu a na Věskův tázavý pohled jenom mlčky pokrčil rameny. Věska maličko rozhodil rukama, jako že to jednou přijít muselo a plynulým pohybem nalil dva fernety, jak říkával, mrtvé milenky dech. Inu bohém a trochu básník.

Prohodili spolu několik konverzačních větiček, ale to už koutkem oka zaregistroval v rohu u stolku děvče v zeleném oblečení, štíhlá postava, nazrzlé vlasy, už měla určitě po čtyřicítce a docela jí to slušelo. Nikdy ho tu neviděl, a tak se tázavě podíval na Věsku. Ten jen zdvihl obočí i ramena a bez řečí postavil na bar další dva fernety. Pár kroků a dotaz na neznámou, zdali může pozvat a přisednout. Pokynula na prázdnou židli a medovým hlasem pozdravila Ahoj. Povšiml si, že v koutě má hozený bágl a ještě dlouhý obal, podobný tomu na běžky. „Co v tom teď proboha tahá,“ proletělo mu hlavou, „do sněhu je chválabohu ještě daleko?“ A pustil to ze zřetele. Konverzace se slibně rozvíjela, dotyčná nikam nespěchala a chvilkami mu připadalo, že na něj snad čekala. Držel se v řečech trochu zpátky, vynechal obvyklé zažité balící obraty a dokonce své oblíbené psí oči. Věska sem tam donesl nové pití a čas příjemně běžel.

Příjemné povídání ukončila hromová rána. Bouřka to vzala zkratkou přes Jelení vrch a venku začalo lít tak, že by ani příslovečného psa nevyhnal. Podívali se tázavě na sebe, nikomu se do té sloty nechtělo, ale vtom se přitočil Věska s návrhem, že v trucovně, jak nazýval cimru úplně na konci stavení s trochou harampádí, je volno.

Poděkovali, sbalili své saky i paky a odešli si ustlat na podlahu. Nechal neznámou dámu samotnou, ať se převlékne, prohodil pár slov s Věskou a vrátil se. Zhasnuto, jen na zemi blikala malá svíčka a ze spacáku svítily pod zrzavou kšticí zelené oči. Vztáhla po něm nahé paže a přitáhla jej k sobě.

Chvíli měla v milování navrch, ale nakonec si řekl, že jej možná něco takového potkalo už naposled a dal do toho všechno, sílu i cit, zkušenost i zápal...

Ráno jej probudila něžným polibkem. „Ani nevíš,“ řekla mu. Nechápal už vůbec nic a jen se zmohl na hloupoučku větu: „Uvidíme se ještě někdy?“ S vševědoucím úsměvem odpověděla: „URČITĚ, na to můžeš vzít jed...”

Pak jen klaply dveře a byla pryč. Ale jen na chvíli. Protáhla se znova dveřmi, chňapla po dlouhém předmětu v obalu jako na běžky a sametově pronesla: „Tys mi dal, promiň, jsem úplně mimo a zapomněla jsem si tady kosu!“

A byla pryč, ale jak mu konečně docvaklo, určitě se ještě setkají...